

Ο Λόγος σαρξ εγένετο – Αγίου Συμεών του νέου Θεολόγου.

Απόσπασμα από τον λόγο του Οσίου πατρός ημών Συμεών του νέου Θεολόγου.

Για να προσεγγίσουμε την σάρκωση του Λόγου και την απόρρητη γέννησή του από την αειπάρθενο Μαρία, και για να κατανοήσουμε καλά το μυστήριο της οικονομίας για την σωτηρία του γένους μας, Μυστήριο κρυμμένο προ των αιώνων (προς Εφεσίους Κεφ. 3ο: στίχος 9), θα μας βοηθήσει η εξής γνωστή εικόνα:

Κατά την δημιουργία της προμήτορος Εύας ο Θεός πήρε την έμψυχη πλευρά του Αδάμ και την ολοκλήρωσε σε γυναίκα. Γι' αυτό δεν εμφύσησε σ' αυτήν πνοή ζωής, καθώς και στον Αδάμ, αλλά το μέρος που έλαβε από την σάρκα του, το τελειοποίησε σε ολόκληρο σώμα γυναικός, την δε απαρχή του πνεύματος που έλαβε μαζί με την έμψυχη σάρκα, την τελειοποίησε σε ψυχή ζωντανή, δημιουργώντας με τα δύο μαζί έναν άλλον άνθρωπο. Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, ο πλαστουργός και κτίστης Θεός, πήρε από την Αγία Μαρία έμψυχη σάρκα, σαν ζύμη και μικρή απαρχή από το φύραμα της φύσεώς μας – δηλαδή από την ψυχή και το σώμα μαζί – και την ένωσε με την δική του ακατάληπτη και απρόσιτη Θεότητα. Ή μάλλον ένωσε πραγματικά όλη την υπόσταση της Θεότητός του με την δική μας φύση, την έσμιξε άμικτα μ' αυτήν, και την έκανε άγιο ναό του. Έτσι ο ποιητής του Αδάμ έγινε ατρέπτως και αναλλοιώτως τέλειος άνθρωπος.

Όπως ακριβώς λοιπόν από την πλευρά του Αδάμ έπλασε την γυναίκα, έτσι, αφού δανείστηκε την σάρκα από την θυγατέρα του Αδάμ, την αειπάρθενο και Θεοτόκο Μαρία, την οποίαν Σάρκα μάλιστα έλαβε χωρίς σπορά, γεννήθηκε κατά τον ίδιο τρόπο με τον πρωτόπλαστο. Όστε όπως ακριβώς ο Αδάμ με την παράβαση έγινε η αρχή της γεννήσεώς μας στην φθορά και στον θάνατο, έτσι και ο Χριστός και Θεός μας, με την εκπλήρωση κάθε δικαιοσύνης, έγινε η απαρχή της αναγεννήσεώς μας στην αφθαρσία και την αθανασία.

Αυτό εννοεί ο θείος Παύλος όταν λέει: «Ο πρώτος άνθρωπος πλάστηκε από τη γη, χοϊκός. Ο δεύτερος άνθρωπος, δηλαδή ο Κύριος, είναι επουράνιος. Ο,τι λογής λοιπόν ήταν ο χοϊκός, τέτοιοι είναι και όλοι οι χοϊκοί. Και ο,τι λογής είναι ο επουράνιος, τέτοιοι είναι και όλοι όσοι γίνονται επουράνιοι δι αυτού.» (Α' προς Κορινθίους επιστολή, Κεφ. 15ο: στίχοι 47-48). Και πάλι: «Η απαρχή είναι ο Χριστός, έπειτα όσοι είναι του Χριστού.» (Α. προς Κορ. Κεφ. 15-ο: στίχος 23).

Επειδή λοιπόν ο Χριστός έγινε τέλειος άνθρωπος κατά την ψυχή και το σώμα, όμοιος με μας σε όλα εκτός από την αμαρτία, μας μεταδίδει την Θεότητά του, λόγω της πίστης μας σ' αυτόν, και μας καθιστά συγγενείς του κατά την φύση και την ουσία της Θεότητός του. Πρόσεξε το νέο και παράδοξο μυστήριο: Ο Θεός Λόγος έλαβε από μας σάρκα, που δεν είχε εκ φύσεως: και έτσι έγινε άνθρωπος, που δεν ήταν. Από τότε μεταδίδει στους πιστούς την Θεότητά του – την οποία κανείς από τους αγγέλους ή τους ανθρώπους δεν είχε αποκτήσει – και μ' αυτόν τον τρόπο γίνονται θεοί κατά χάριν ή κατά θέση, που δεν ήταν. Έτσι χαρίζει σ' αυτούς την εξουσία να γίνονται τέκνα Θεού (κατά Ιωάννην Κεφ. 1: στίχος 12) γι αυτό και έγιναν, και πάντοτε θα

γίνονται και ποτέ δεν θα πάντουν να γίνονται. Άκουσε και τον θείο Παύλο που παρακινεί σ' αυτό: «Όπως φορέσαμε την εικόνα του γήινου, ας φορέσουμε και την εικόνα του επουράνιου.» (Α. προς Κορινθίους Κεφ. 15ο: στίχος 49).

Ο Θεός λοιπόν του παντός, με την σωματική του παρουσία στην γη, ήλθε για να αναπλάσει και να ανακαινίσει τον άνθρωπο και να ευλογήσει όλη την κτίση που επέσυρε επάνω της την κατάρρα, εξαιτίας του ανθρώπου. Και πρώτα ζωοποίησε την ψυχή που έλαβε, και αφθαρτώντας την την θέωσε, ενώ το άχραντο σώμα του, αν και το θέωσε, όμως το κρατούσε ακόμη φθαρτό και υλικό. Γιατί το σώμα που τρώει και πίνει, κοπιάζει και ιδρώνει, δένεται και σέρνεται, υψώνεται στον σταυρό και καρφώνεται, είναι βέβαια φθαρτό και υλικό, αφού μάλιστα πέθανε και τοποθετήθηκε νεκρό στο μνημείο. Μετά δε την ανάστασή του συνανέστησε και το σώμα του άφθαρτο, πνευματικό, όλο θείο και άυλο. Γι' αυτό και δεν συνέτριψε τις σφραγίδες του μνήματος, εισερχόταν δε και εξερχόταν ελεύθερα μέσα από τις κλειστές πόρτες.

Αλλά γιατί μαζί με την ψυχή δεν έκανε αμέσως και το σώμα πνευματικό και άφθαρτο; επειδή και ο Αδάμ, τρώγοντας τον απαγορευμένο καρπό, ευθύς μεν με την παράβαση πέθανε κατά την ψυχή, ενώ κατά το σώμα ύστερα από πολλά χρόνια κοιμήθηκε. Γι' αυτό και ο Χριστός, πρώτα ανέστησε και ζωοποίησε την ψυχή που τιμωρήθηκε με το επιτίμιο του θανάτου, έπειτα δε οικονόμησε να απολαύσει και το σώμα την αφθαρσία δια της αναστάσεως, αυτό που δια του θανάτου επέστρεφε στην γη κατά την αρχαία απόφαση. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά κατέβηκε στον άδη ελευθερώνοντας από τα δεσμά, τις ψυχές των εκεί φυλακισμένων αγίων και τις κατέταξε σε τόπο αναπαύσεως και ανεσπέρου φωτός. Τα σώματά τους όμως δεν τα ανέστησε, αλλά τα άφησε στους τάφους μέχρι την κοινή ανάσταση.

Το μυστήριο λοιπόν αυτό που συντελέστηκε για όλο τον κόσμο με την ένσαρκη οικονομία του Χριστού, τούτο το ίδιο γινόταν και σε κάθε άγιο, και γίνεται αδιαλείπτως, μέχρι σήμερα σε κάθε πιστό. Γιατί λαμβάνοντας το πνεύμα του Δεσπότη και Θεού μας, συμμετέχουμε στην θεότητά του, τρώγοντας δε την πανάμωμο σάρκα του, γινόμαστε αληθινά και εξ ολοκλήρου σύσσωμοι του Χριστού και συγγενείς του, καθώς και αυτός ο θείος Παύλος βεβαιώνει: «Είμαστε οστούν από τα οστά του και σάρκα από την σάρκα του» (προς Εφεσίους Κεφ. 5ο: στίχος 30) και αλλού: «από τον πλούτο της θεότητός του όλοι εμείς λάβαμε αλλεπάλληλες δωρεές» (κατά Ιωάννην Κεφ. 1ο: στίχος 16 και προς Κολασσαείς Κεφ. 2ο: στίχος 9).

Έτσι γινόμαστε κατά χάριν όμοιοι με τον φιλόανθρωπο Θεό και Δεσπότη μας, ανακαινισμένοι στην ψυχή, άφθαρτοι και αναστημένοι από νεκροί που ήμασταν. Τότε βλέπουμε Αυτόν που καταδέχτηκε να γίνει όμοιός μας και βλέπόμεστε απ' αυτόν, που μας αξίωσε να γίνουμε όμοιοί του, όπως κάποιος βλέπει από μακριά το πρόσωπο του φίλου του και διαλέγεται μ' αυτόν και συνομιλεί και ακούει την φωνή του.

Κατά τον ίδιο τρόπο, και οι απ' αιώνας άγιοι και οι παλαιοί και οι τωρινοί πνευματικά βλέποντες, δεν βλέπουν σχήμα ή είδος ή ομοίωμα, αλλά φως ασχημάτιστο, επειδή και αυτοί είναι φως εκ του φωτός, δηλαδή του Αγίου Πνεύματος. Όμως αν και φτάνουν σ' αυτή την κατάσταση, τα σώματά τους δεν γίνονται αμέσως άφθαρτα και πνευματικά, αλλά όπως ακριβώς το σίδερο που πυρακτώνεται στην φωτιά παίρνει την λαμπρότητά της, όταν όμως απομακρυνθεί απ' αυτήν, γίνεται πάλι ψυχρό και μαύρο, έτσι ακριβώς και τα σώματα των αγίων: Μετέχοντας και αυτά στο θείο πυρ, δηλαδή στην χάρη του Θεού, αγιάζονται, φλεγόμενα καθαρίζονται,

γίνονται διαυγή και πολυτιμότερα από τα άλλα σώματα. Αλλά όταν η ψυχή βγει από το σώμα, αμέσως και αυτά παραδίδονται στην φθορά και διαλύονται σιγά-σιγά. Άλλα όμως διατηρούνται για πολλά χρόνια, χωρίς να είναι ούτε εντελώς άφθαρτα ούτε πάλι τελείως φθαρτά, αλλά διασώζουν μέσα τους τα γνωρίσματα και της αφθαρσίας και της φθοράς, ώσπου να φτάσουν στην τέλεια αφθαρσία και να ανακαινιστούν κατά την τελευταία και κοινή ανάσταση των νεκρών. Για ποιο λόγο; Διότι δεν έπρεπε να αναστηθούν και να αφθαρτισθούν τα ανθρώπινα σώματα, πριν από την ανακαίνιση των κτισμάτων, αλλά όπως ακριβώς πρώτα πλάστηκε η φύση άφθαρτη και έπειτα ο άνθρωπος, έτσι και πάλι: πρώτα η κτίση πρέπει να μεταποιηθεί από την φθορά στην αφθαρσία, και μετά μαζί μ' αυτήν να αλλάξουν και να ανακαινιστούν τα φθαρτά σώματα των ανθρώπων, ώστε, ο άνθρωπος, πνευματικός πια και αθάνατος, να κατοικήσει σε τόπο άφθαρτο, αιώνιο και πνευματικό. Και ότι αυτό είναι αλήθεια, άκουσε τον Απόστολο Πέτρο που το βεβαιώνει: «Θα έρθει η ημέρα του Κυρίου σαν κλέπτης την νύχτα. Και τότε οι ουρανοί θα διαλυθούν από την φωτιά, και τα στοιχεία της φύσεως θα καούν και θα λυώσουν» (Καθολική Β. επιστολή Πέτρου, Κεφ. 3ο: στίχοι 10,12), όχι για να εξαφανιστούν, αλλά για να αναχωνευθούν και να αναστοιχειωθούν, σε καλύτερη και αιώνια κατάσταση.

Από πού γίνεται φανερό αυτό; Από τα λόγια που προσθέτει στην συνέχεια ο Απόστολος: «Καινούριους ουρανούς και καινούρια γη προσδοκούμε, κατά την επαγγελία σου» (Καθολική Β. επιστολή Πέτρου, Κεφ. 3ο: στίχος 13). Τίνος την επαγγελία; Ασφαλώς του Χριστού που είπε: «Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα παρέλθουν» (κατά Ματθαίον Κεφ. 24ο: στίχος 35). Παρέλευση του ουρανού εννοεί την αλλαγή του, και γι' αυτό λέει ότι αν και ο ουρανός θα αλλάξει, όμως οι δικοί του λόγοι θα μένουν αναλλοίωτοι και σταθεροί. Αυτό προανήγγειλε και ο προφήτης Δαβίδ: «Σαν μανδύα θα τους τυλίξεις και θα αλλάξουν, εσύ όμως θα παραμείνεις ο ίδιος και τα έτη της ζωής σου δεν θα εκλείψουν» (Ψαλμός 101ος: στίχοι 27-28). Τί θα μπορούσε να γίνει σαφέστερο από αυτά τα λόγια;

Κεφάλαιο 10-ο.: Ότι και πάντες οι Άγιοι τον Λόγον του Θεού εν εαυτοίς συλλαμβάνουσι τη Θεοτόκω παραπλησίως, και γεννώσιν αυτόν και γεννάται εν αυτοίς και γεννώνται υπ' Αυτού, και πώς υιοί και αδελφοί και μητέρες Αυτού χρηματίζουσιν.

Ο Υιός του Θεού και Θεός, αφού εισήλθε στα σπλάγχνα της Παναγίας Παρθένου και έλαβε σάρκα απ' αυτήν, γεννήθηκε, όπως είπαμε, τέλειος άνθρωπος και τέλειος Θεός ασυγχύτως. Τί σημαντικότερο έγινε ποτέ για μας; Όλοι μας πιστεύουμε σ' Αυτόν τον Υιό του Θεού και Υιό της αειπαρθένου και Θεοτόκου Μαρίας και γι' αυτό δεχόμαστε τον περί αυτού λόγο με εμπιστοσύνη. Αν τον ομολογούμε λοιπόν και μετανοούμε από τα βάθη της ψυχής μας για τις προηγούμενες αμαρτίες μας, τότε ο λόγος της ευσεβείας, τον οποίο δεχόμαστε, γεννιέται μέσα μας σαν σπόρος, όπως ακριβώς ο Λόγος του Πατρός εισήλθε στην γαστέρα της Παρθένου. Θαύμασε το μέγα τούτο και εκπληκτικό μυστήριο και δέξου το με κάθε πληροφορία και πίστη.

Συλλαμβάνουμε λοιπόν αυτόν τον Λόγο όχι σωματικά, όπως τον συνέλαβε η Παρθένος και Θεοτόκος, αλλά πνευματικά μεν, πραγματικά όμως. Και έχουμε μέσα στις καρδιές μας αυτόν τον ίδιο που συνέλαβε και η Αγνή Παρθένος, όπως λέει ο θείος Παύλος: «Ο Θεός που είπε να λάμψει φως μέσα στις καρδιές μας προς φωτισμόν της γνώσεως του Υιού του» (Β' προς Κορινθίους, Κεφ. 4ο: στίχος 6), σαν να λέει: Αυτός όλος γεννήθηκε αληθινά μέσα μας. Και ότι είναι έτσι το φανερώνει με όσα παραθέτει στην συνέχεια:

«Έχουμε δε τον θησαυρόν αυτόν μέσα σε πήλινα σκεύη» (Β. προς Κορινθίους, Κεφ. 4ο: στίχος

6), ονομάζοντας θησαυρό το Άγιο Πνεύμα. Και σε άλλο σημείο ονομάζει το Πνεύμα Κύριο: «Γιατί το Πνεύμα» λέει «είναι ο Κύριος» (Β. προς Κορινθίους, Κεφ. 4ο: στίχος 6), ώστε όπου ακούς Υιόν Θεού να εννοείς μαζί και το Πνεύμα και αν πάλι ακούσεις για το Άγιο Πνεύμα, να εννοείς μαζί με αυτό και τον Πατέρα, επειδή και γι' Αυτόν λέει: «Πνεύμα ο Θεός» (κατά Ιωάννην, Κεφ. 4ο: στίχος 24), διδάσκοντάς σε παντού το αχώριστο και ομοούσιο της Αγίας Τριάδος, ότι δηλαδή όπου είναι ο Υιός, εκεί είναι και ο Πατήρ, και όπου ο Πατήρ, εκεί και το Πνεύμα, και όπου το Άγιο Πνεύμα εκεί όλη η τρισυπόστατη Θεότητα, ο ένας Θεός και Πατήρ μαζί με τον Υιό και το Πνεύμα τους ομοουσίους, «αυτός που είναι ευλογητός στους αιώνες, αμήν» (προς Ρωμαίους, Κεφ. 1ο: στίχος 25).

Έτσι όταν πιστεύσουμε ολόψυχα και μετανοήσουμε θερμά, θα συλλάβουμε, όπως ειπώθηκε, τον Λόγο του Θεού στις καρδιές μας, καθώς τον συνέλαβεν η Παρθένος, προσφέροντάς του κι εμείς τις ψυχές μας παρθενικές και αγνές. Και όπως εκείνην δεν την κατέφλεξε το πυρ της θεότητας, επειδή ήταν αγνή και υπεράμωμη, έτσι ούτε και εμάς μας κατακαίει, όταν του προσφέρουμε τις καρδιές μας αγνές και καθαρές, αλλά γίνεται εντός μας δροσιά από τον ουρανό, και πηγή ύδατος και ρεϊθρον αθάνατης ζωής. Ότι δεχόμαστε και εμείς παρόμοια το άστεκτον πυρ της θεότητας, άκουσε τον Κύριο που το λέει: «Πυρ ήλθα να βάλω στην γη» (κατά Λουκάν, Κεφ. 12ο: στίχος 49). Τί άλλο εννοεί, παρά το ομοούσιο προς την θεότητά του Πνεύμα, με το οποίο συνεισέρχεται και συνθεωρείται μέσα μας και ο ίδιος ο Υιός μαζί με τον Πατέρα;

Επειδή ο Λόγος του Θεού μία φορά σαρκώθηκε από την Παρθένο και γεννήθηκε από αυτήν σωματικά, ανέκφραστα και υπέρ λόγον και συνεπώς, δεν είναι δυνατόν να σαρκωθεί πάλι ή να γεννηθεί σωματικά από τον καθένα από μας, τί προνοεί; Μας μεταδίδει για τροφή εκείνη την άχραντη σάρκα, που προσέλαβε από την πανάχραντη Θεοτόκο, κατά την σωματική του γέννηση. Αν την μεταλαμβάνουμε άξια, έχουμε μέσα μας όλον τον σαρκωθέντα Θεό και Κύριό μας Ιησού Χριστό, αυτόν τον Υιό του Θεού και Υιό της Παρθένου, τον καθημένο στα δεξιά του Θεού, ο οποίος λέει: «εκείνος που τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, μένει μέσα μου και εγώ μέσα του» (κατά Ιωάννην, Κεφ. 6ο: στίχος 56), χωρίς όμως να προέρχεται ή να γεννιέται σωματικά από εμάς, αλλά ούτε και να μας αποχωρίζεται ποτέ. Διότι εμείς δεν τον αισθανόμαστε σαν σάρκα, αν και βρίσκεται μέσα μας όπως ακριβώς ένα βρέφος, αλλά υπάρχει ασωμάτως σε σώμα, αναμιγνυόμενος ανέκφραστα με την φύση μας και την ουσία μας και θεοποιώντας μας. Κι αυτό συμβαίνει επειδή γίναμε σύσσωμοι και μ' Αυτόν, δηλαδή σάρκα από την σάρκα του και οστούν από τα οστά του. Αυτό είναι το μεγαλύτερο και φρικτότερο μυστήριο της ανέκφραστης οικονομίας και συγκαταβάσεώς του, που δίσταζα να το γράψω και έτρεμα να το επιχειρήσω.

Ο Θεός όμως πάντοτε θέλει να αποκαλύπτεται και να φανερώνεται η αγάπη του σ' εμάς, ώστε και εμείς κάποτε, κατανοώντας την μεγάλη του αγαθότητα και αισθανόμενοι ντροπή, να προθυμοποιηθούμε να τον αγαπήσουμε. Γι' αυτό και εγώ παρακινήθηκα από το Άγιο Πνεύμα που φωτίζει τις καρδιές μας, και σας φανέρωσα αυτά τα μυστήρια γραπτώς, όχι για να σας αποδείξω ότι ο άνθρωπος είναι όμοιος μ' Αυτήν που γέννησε τον Κύριο – μη γένοιτο – αυτό είναι αδύνατο. Διότι άλλη είναι η ένσαρκη και άφραστη γέννηση του Θεού Λόγου από την Παρθένο, και άλλη που συντελείται σε μας πνευματικώς. Εκείνη γεννώντας ένσαρκο τον Υιό και Λόγο του Θεού, απεργάστηκε στην γη το μυστήριό της αναπλάσεως του ανθρωπίνου γένους μας και την σωτηρία όλου του κόσμου, που είναι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και Θεός, αυτός που ένωσε στον εαυτό του τα διεστώτα και εξάλειψε την αμαρτία του κόσμου. Ενώ αυτή (που συντελείται σε μας) γεννώντας εν Αγίω Πνεύματι τον Λόγο της γνώσεως του Θεού, απεργάζεται

ακατάπαυστα στις καρδιές μας το μυστήριο της ανακαινίσεως των ανθρώπινων ψυχών και την κοινωνία και ένωση με τον Θεό Λόγο. Αυτήν υπαινίσσεται και το θείο λόγο: «Δι' Αυτόν συλλάβαμε και εγεννήσαμε με πόνο το πνεύμα της σωτηρίας, το οποίο κυοφορήσαμε πάνω στην γη» (Προφητείες του Ησαΐου, Κεφ. 26ο: στίχος 18).

Λοιπόν δεν σας φανέρωσα αυτά τα μυστήρια για να αποδείξω ότι ο άνθρωπος μπορεί να γεννήσει τον Χριστό κατά τον ίδιο τρόπο που τον γέννησε η Παναγία, αλλά για να φανερωθεί η υπεράπειρη και γνήσια αγάπη του σ' εμάς, και ότι αν το θέλουμε, όλοι μπορούμε να γίνουμε μητέρα και αδελφοί του κατά τον προαναφερόμενο τρόπο, καθώς και ο ίδιος το διακηρύττει: «Μητέρα μου και αδελφοί μου είναι αυτοί που ακούνε τον λόγο του Θεού και τον εκτελούν» (κατά Λουκάν, Κεφ. 8ο: στίχος 21). Έτσι θα γίνουμε ίσοι με τους μαθητές και αποστόλους του, όχι κατά την αξία, ούτε κατά τις περιόδους και τους κόπους που υπέφεραν, αλλά κατά την χάρη του Θεού και την δωρεά την οποία εξέχεε σ' όλους που τον πίστευαν και τον ακολουθούσαν, χωρίς να στραφούν ποτέ πίσω.

Είδες πως όλους εκείνους που ακούνε και πράττουν τον λόγο του τους ανύψωσε στην αξία της Μητέρας του και τους αποκαλεί αδελφούς και συγγενείς του; Όμως μόνο εκείνη υπήρξε η κυρίως Μητέρα του, επειδή όπως ανέφερα τον γέννησε ανερμηνεύτως και χωρίς άνδρα, ενώ όλοι οι άγιοι τον συλλαμβάνουν και τον κατέχουν κατά χάριν και δωρεάν. Και από μεν την άμωμη Μητέρα του δανείστηκε την παναμώμητη σάρκα του, και σε αντάλλαγμα της δώρισε την θεότητα – ω τι παράξενη και ασυνήθιστη συναλλαγή – ενώ από τους αγίους δεν παίρνει σάρκα, αλλά αντίθετα αυτός τους μεταδίδει την θεωμένη σάρκα του. Ας εξετάσουμε λοιπόν το βάθος αυτού του μυστηρίου.

Η χάρη του Πνεύματος στον Χριστό, δηλαδή το πυρ της θεότητας, προέρχεται από την θεία του φύση και ουσία. Όμως το σώμα του δεν έχει την ίδια προέλευση, αλλά προέρχεται από την πάναγνη και άγια σάρκα της Θεοτόκου, την οποία προσέλαβε κατά το ιερό λόγο: «ο Λόγος έγινε σάρκα» (κατά Ιωάννην, Κεφ. 1ο:στίχος 14). Έκτοτε ο Υιός του Θεού και της αχράντου Παρθένου μεταδίδει στους αγίους, από μεν την φύση και την ουσία του συναϊδίου Πατρός του την χάρη του Πνεύματος, δηλαδή την θεότητα, καθώς και μέσω του προφήτου λέγει: «Θα συμβεί τούτο κατά τις έσχατες ημέρες: θα εκχύσω από το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο» (Προφητεία Ιωήλ, Κεφ. 3ο: στίχος 1), εννοώντας μ' αυτόν τον λόγο, κάθε πιστό. Από δε την φύση και ουσία εκείνης που κυρίως και αληθώς τον γέννησε την σάρκα, την οποία έλαβε από αυτή.

Και όπως από την πληρότητά του λάβαμε όλοι εμείς, έτσι ακριβώς μεταλαμβάνουμε από την άμωμη σάρκα της Παναγίας Μητέρας του, την οποία και εκείνος προσέλαβε. Και όπως έγινε υιός και Θεός της ο Χριστός και Θεός μας γενόμενος και αδελφός μας, έτσι ακριβώς και εμείς – ω τι ανέκφραστη φιλανθρωπία – γινόμαστε υιοί της Θεοτόκου Μητέρας του και αδελφοί του Χριστού, επειδή, χάρη στον υπεράμωμο και υπεράγνωστο γάμο που τελέστηκε μ' αυτήν και σ' αυτήν, γεννήθηκε ο Υιός του Θεού και απ' αυτήν πάλι, όλοι οι άγιοι. Πράγματι, όπως από την συνουσία και την σπορά του Αδάμ πρώτη η Εύα γέννησε, και από εκείνη και μέσω εκείνης γεννήθηκαν όλοι οι άνθρωποι, έτσι και η Θεοτόκος, αφού δέχτηκε αντί σποράς τον Λόγο του Θεού, συνέλαβε και γέννησε μόνο τον προ αιώνων μονογενή του Πατρός και μετέπειτα σαρκωθέντα δικό της μονογενή. Και μολονότι η ίδια έπαψε να συλλαμβάνει και να γεννά, ο Υιός της γέννησε και γεννά καθημερινά όσους πιστεύουν σ' αυτόν και τηρούν τις άγιες εντολές

του. Ασφαλώς έπρεπε η πνευματική μας αναγέννηση και ανάπλαση να γίνει δια του ανδρός, δηλαδή του δευτέρου Αδάμ και Θεού, επειδή η γέννησή μας στην φθορά έγινε δια της γυναικός Εύας.

Και πρόσεχε την ακρίβεια του λόγου: ανδρός θνητού και φθαρτού η σπορά, φθαρτούς υιούς και θνητούς δια γυναικός γέννησε και γεννά. Ενώ αθανάτου και αφθάρτου Θεού ο αθάνατος και άφθαρτος Λόγος, αθάνατα και άφθαρτα τέκνα γέννησε και διαρκώς γεννά, αφού πρώτα αυτός γεννήθηκε από την Παρθένο εν αγίω Πνεύματι βεβαίως.

Γι' αυτό λοιπόν είναι δέσποινα και βασίλισσα και κυρία και Μητέρα όλων των αγίων η Μητέρα του Θεού, ενώ όλοι οι άγιοι είναι και δούλοι της, αφού είναι Μητέρα του Θεού. Και επίσης είναι παιδιά της, αφού μεταλαμβάνουν από την πανάχρονη σάρκα του Υιού της. Πιστός ο λόγος: η σάρκα του Υιού της είναι σάρκα της Θεοτόκου. Μεταλαμβάνοντας λοιπόν και εμείς απ' αυτήν την θεωμένη σάρκα του Κυρίου, ομολογούμε και πιστεύουμε ότι μεταλαμβάνουμε ζωήν αιώνια, εκτός αν αναξίως και εις κατάκριμα μεταλαμβάνουμε.

Πράγματι, όλοι οι άγιοι είναι συγγενείς προς την Παναγία Μητέρα του Θεού κατά τρεις τρόπους: Πρώτον επειδή προέρχονται από τον ίδιο πηλό μ' αυτήν και την ίδια πνοή, δηλαδή την ψυχή. Δεύτερον επειδή έχουν κοινωνία και μετουσία με αυτήν δια της προσλήψεως της σαρκός της από τον Χριστό. Και τρίτον επειδή, λόγω της εν Πνεύματι αγιωσύνης που ενυπάρχει σε αυτούς, καθένας συλλαμβάνει εντός του και κατέχει τον Θεό των όλων, όπως ακριβώς και εκείνη τον είχε εντός της.

Διότι αν και τον γέννησε σωματικώς, όμως πάντοτε τον είχε όλον και πνευματικώς μέσα της, και εξακολουθεί μάλιστα να τον έχει και τώρα και πάντοτε αχώριστον από αυτήν.

Σ' αυτόν πρέπει η δόξα και το κράτος στους αιώνες. Αμήν.

Έκδοσις της Ιεράς Μονής Οσίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Αττικής.

Από το έργο: Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου: Βίβλος των Ηθικών, Λόγος Α'.

Κεφάλαιο γ : Περί της του Λόγου Σαρκώσεως και κατά τίνα τρόπον δι ημάς εσαρκώθη.